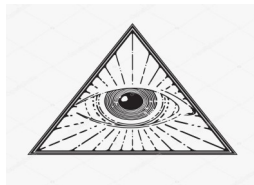

PLAYLIST. A l'audició escoltarem fragments de les següents obres:

Oratori 'Jean d'Arc au bûcher' (A. Honegger)
Sonata n.9 'Missa Negra' (Alexander Scriabin)
Concert per piano n. 3 (Bela Bartok)
Orfeu i Eurídice (C.W. Gluck)
El clavecí ben temperat (J.S. Bach)
Música maçònica fúnebre (W.A. Mozart)
Música de las esferes (Josef Strauss)
Parsifal (R. Wagner)
Berliner Requiem (K. Weill)
L'aprenent de bruixot (Paul Dukas)
Simfonia n. 8 en mi bemoll major (G. Mahler)

La propera audició '**Temps de passions i ressurreccions**' tindrà lloc el
diumenge 16 d'abril també a les **12:00 hores**

La Bíblia en vers

Les sagrades escriptures (musicals)

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític i divulgador musical)

L'evangeli segons un de tants: els alquimístics

AUDICIÓ III

Diumenge, 19 de març a les 12'00 h. Entrada gratuïta

Audició 3^a

ELS ALQUIMÍSTICS

L'evangeli segons un de tants

A la recerca de l'etern femení

L'Antic i el Nou Testament miren al cel, al *Nachthimmel* galàctic per ser exactes, en els seus respectius punts de partida. Una mirada còsmica a la recerca del Gènesi i de l'estrella de David, respectivament. Precisament el cosmos, al bon entendre de Pitàgores i dels seus deixebles, seria determinant a l'hora de modelar la nostra precepció musical. La rotació constant dels planetes produiria una música (*celestial* mai millor dit), una tonada aparentment inaudible. D'altra banda, la seva coreografia sonora, la música de les esferes com també se l'ha anomenada, determinaria en part la nostra concepció i apreciació del fet acústic.

Avui ens allunyarem alguns anys llum del text bíblic per explorar altres cosmogonies, mites i rites que ajudin a explicar el fet religiós més ellà de la doctrina o dels versicles oficials. Deixem de banda, doncs, l'ortodòxia religiosa per entregar-nos al misticisme, a la metafísica, al panteisme, a l'alquímia, a la superstició, a l'esoterisme i, fins i tot, a la irreverència. Avui passam la trona i el faristol als apòcrifs i als alquimístics, als proscrips i als *outsiders*, en una paraula: als heretges. Tots ells sovint amarats de tanta espiritualitat, o més, que els religiosos de capçalera.

Pitàgores, el mite d'Orfeu o la figura de Faust han enriquit l'imaginari metafísic i musical, seguint l'exemple de les Sagrades Escripures. Metafísica, mística i matemàtica, vet ací els tres vèrtexs del triangle compositiu. Dins la història de la música no hi manquen músics místics. El compositor rus Alexander Scriabin compaginà la composició amb l'espiritisme; Gustav Mahler desenvolupà un corpus simfònic fonamentat en el panteisme; Wolfgang Amadeus Mozart entrà en contacte amb la maçoneria.

Un capítol a part mereix la figura de Richard Wagner. Les heretgies sovint esdevenen noves religions. L'amic (i posterior antagonista) del filòsof Friedrich Nietzsche, qui predicà "*la mort de Déu*", acabà elevat a la categoria de pope religiós. Segurament cap altre compositor ha suscitat tanta devoció i fanatisme com ell. La confessió wagneriana, avui dia, quasi un segle i mig després de la mort del seu pare espiritual, segueix pelegrinant cada estiu a Bayreuth com d'altres creients ho fan a Lourdes, Fàtima, Santiago, Terra Santa o La Meca.

Johann Wolfgang von Goethe dedicà trenta anys de la seva ingent i valuosa producció literària a sondejar l'ànima humana encarnada en la figura del savi i estudiós Heinrich Faust. Pel que sabem, la melomania fou una de les poques disciplines artístiques que escaparen al voraç afany de saber del literat alemany.

Tanmateix, les eloqüents connotacions religioses del seu llinatge -*Götter* en alemany vol dir *Déus*- tard o d'hora sortiren a la llum, això sí, en boca d'altres compositors. A l'encriptada segona part del *Faust*, on no manquen extractes dels evangelis de Sant Joan i Sant Lluç, alguns compositors, Gustav Mahler entre d'altres, hi trobaren font d'inspiració per explorar les possibilitats musicals d'aquest text universal i immortal. Fent un joc de paraules, podríem dir que el compositor Mahler *pinà* de notes les paraules del(s) *Dén(s)* Goethe. Panteisme i politeisme es donen la mà per cloure la *Simfonia dels mils*, i retornar així la creació al seu origen: a l'*etern femení*.

